

ikke give vor Stemme til et Lovforslag, som efter vor Mening er ensbetydende med en væsentlig Indskrænkning af den Næringsfrihed og den personlige Frihed, som vi hidtil have levet under herhjemme. Jeg gad nok se, hvorledes den højtærede Finansminister vilde have stillet sig, hvis han havde været Rigsdagsmand, og jeg eller en anden, som hører til min Gruppe, havde forelagt et Lovforslag af denne Beskaffenhed; vi skulde da have hørt Tale om Bureaukratisme og Mangel paa demokratisk Tankegang osv.! Jeg tror gerne, den højtærede Finansminister har haft den bedste Villie til at komme med noget, som var acceptabelt, og jeg tror heller ikke, han har tænkt, at det kunde være saa slemt, som det i Virkeligheden er, men det kan dog ikke forhindre os i at mene, at den højtærede Finansminister har været heldigere paa andre Omraader end paa dette Omraade her. Jeg haaber bestemt, at dette Lovforslag aldrig bliver ophøjet til Lov her i Landet, og at det maa ske med den højtærede Finansministers egen Tilslutning. Jeg kan ikke tænke mig Muligheden af, at vi ikke kunne komme frem ad en anden Vej, saa meget mindre, som den Toldkommission, som den højtærede Minister paaberaaber sig, netop angiver en anden Vej, som synes farbar, i alt Fald saaledes, at den Vin, her er Tale om, slet ikke kom ind under Lovforslaget. Disse sidste Bemærkninger knytter jeg til en Udtalelse af den højtærede Minister om, at Kunsten at plukke Gaasen, uden at den skriger, bliver vanskeligere, jo mere velnæret den er. Jeg vil udtrykkelig tage Afstand fra dette, at der skulde være en Utilbøjelighed hos den Gruppe, jeg tilhører, til at lade de velnærede betale, hvad de efter deres Evner og deres Forbrug bør betale, men jeg kan ikke se, at en Lovgivning skulde være ønskelig, naar dens mest fremtrædende Egenskab er den, at den faar hele Befolkningen til at skrige.

Hey: Jeg skal forsøge at gøre det lidet, jeg har at sige, til et Par virkelig korte Bemærkninger. Man har fra forskellige Sider ladet mig høre, at jeg havde været lidt for slem mod Landbruget, naar jeg i min Tale forleden talte om Landbrugsbeskyttelse. Ja, Sandheden er jo ikke altid vel hørt; jeg ved ikke, at jeg har overdrevet noget. Der kan jo altid tales om, hvad der er Beskyttelse, og hvad der er Støtte; det kommer for mig ud paa et.

Det, jeg har villet sige, var kun dette, at det forekom mig og mine Meningsfæller, at naar man ofte er gaaet med til at yde med rund Haand den Støtte, der var forlangt til Landbruget, var det ikke ganske uberettiget, at man nu, naar der foreligger en Toldreform, henstillede, at man fra Landbrugets Side ogsaa tog noget venligt paa de andre Erhverv og ikke fuldt saa meget betragtede Loven som et gammelt Punkt paa Venstres Program, der skulde opfyldes i Overensstemmelse med, hvad man tidligere havde hævdet. Naar det ærede 5te Medlem for 9de Kreds (Broberg) nu for nylig sagde, at det var da ikke noget, naar Husmændene fik Penge, det var da ikke en Støtte eller en Gave — jeg tror, det var det Ord, det ærede Medlem brugte —, naar de baade skulde betale Renter og Afdrag, saa mener jeg, oprigtigt talt, at det er en Støtte og en meget værdifuld Støtte, naar man faar Penge at laane til 3 pCt., hvilket er ikke saa lidt under, hvad man ellers skal betale, naar man faar et lige saa højt Laan, som her er Tale om. Og at der betales rigelige Afdrag ved Siden af, er jo kun noget, der altid finder Sted, naar man faar et Laan, der er saa højt i Forhold til Værdiansættelsen.

Jeg tror, at den højtærede Finansminister noget har misforstaaet den Udtalelse, jeg forleden Dag kom med, at Byerne ikke havde kendt deres Besøgelsestid, og at hvis de i sin Tid havde slaaet Følge med Landbruget, saa vilde det — saaledes sagde den højtærede Minister — have set anderledes ud med Beskyttelsen. Det sagde jeg ikke; jeg sagde, hvad Referatet viser, at saa vilde hele vor politiske Udvikling maaske have taget en anden Retning. Der har jo netop siden den Tid, jeg omtalte, Slutningen af 60erne, ikke været foretaget noget som helst ved Toldbeskyttelsen; det er først nu, vi ere komne saa vidt, at der forhaabentlig er Udsigt til at faa Sagen igennem. Overhovedet er jeg ikke den krasse Beskyttelsesmand, som den højtærede Minister syntes at ville gøre mig til. Jeg maa fralægge mig Ansvar for Tekstilfabrikanternes Andragende; det var, som om jeg skulde hæfte for det, men det kan jeg virkelig ikke, der kan være meget sandt i det, men derfor paatager jeg mig ikke noget Ansvar for det. Jeg vil i saa Henseende gerne henvise til mine Udtalelser forleden, da jeg sagde, at naar vi kom til at behandle Loven i Udvalget, nøjedes jeg ikke med saadanne Ting, men krævede